



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1860	Κυριακή ΚΑ' (Δ') Λουκά (Γαλ. 2,16-20) 2 Νοεμβρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀνθρώπινα «ἐγώ»

«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζητῶ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20)

Ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου, διψάει γιὰ γνώσι-
κ' ἐπιστήμη. Γι' αὐτὸ λειτουργοῦν σχολ-
εῖα καὶ πανεπιστήμια, γι' αὐτὸ βγαίνουν τό-
σα βιβλία καὶ περιοδικά. Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε μιὰ
ζυγαριά καὶ στὸ ἓνα μέρος της βάζαμε ὅλα τὰ
ἑκατομμύρια τῶν βιβλίων καὶ στὸ ἄλλο βάζα-
με ἓνα μικρὸ βιβλίον, τὸ Εὐαγγέλιον - τὴν **ἁγία**
Γραφή, θὰ βλέπαμε ὅτι ἡ ζυγαριά θὰ ἔγερνε
πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βιβλίου.

—Μὰ αὐτὸ, θὰ πῆτε, δὲν εἶνε ὑπερβολικό;

Καθόλου. Διότι ἡ ἁγία Γραφή (Παλαιὰ καὶ Και-
νὴ Διαθήκη), **εἶνε θεόπνευστη**. Δὲν τὸ ἀκοῦμε
στὸ Πιστεύω; Πιστεύομεν «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον... τὸ λαλήσαν διὰ τῶν προφητῶν»^(β), τὸ λα-
λήσαν διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ὅ,τι δηλαδὴ εἶ-
νε γραμμένο μέσα στὴν ἁγία Γραφή, δὲν εἶνε
κάτι ἀνθρώπινο· εἶνε θεῖο, ἔμπνευσις θεϊκή.

Ἡ ἁγία Γραφή λοιπὸν εἶνε βιβλίον θεόπνευ-
στο. Ἄν αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύης, ἂν νομίζης ὅτι
εἶνε ὅπως τ' ἄλλα βιβλία, μὴν τὴν πιάσης στὰ
χέρια σου. Διάβαζε περιοδικά, μυθιστορήματα,
φιλοσοφίες, ποιήματα· διάβαζε Ὅμηρον, Δάν-
τη κ.λπ.· **ἂν ὁμως τὸ πιστεύης** ὅτι εἶνε γραμ-
μένη μὲ κοντύλι ἀγγέλων, μὲ φτερὸ ἀγγελικὸ
καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου, τότε νὰ τὴ δια-
βάσης· διαφορετικὰ, διάβασε ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

Ὡς θεόπνευστο βιβλίον ἡ ἁγία Γραφή μοιά-
ζει μὲ μιὰ **θάλασσα ἀπὸ νοήματα θεϊκά**: θά-
λασσα πού, ἐνῶ στὴν ἀκρογιαλιά της εἶνε ῥη-
χὴ, ὅσο προχωράει γίνεται πιὸ βαθειὰ πιὸ βα-
θειά, καὶ στὸ μέσον της ὑπάρχουν βάθη ἀβό-
λιστα πού δὲν πιάνει ὄργυια. Μερικὰ χωρία
της εἶνε ἀκρογιάλια ῥηχά, τὰ καταλαβαίνει ὁ-
ποιοσδήποτε, ἀλλὰ ὑπάρχουν μερικὰ ῥητά
της πού καὶ ὁ μεγαλύτερος θεολόγος κι ὁ εὐ-
γλωττότερος ῥήτορας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξαν-
τλήσῃ. Ὡς πέλαιος θείων νοημάτων!

Ἐνα ἀπ' τὰ χωρία αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ **ῥητὸ** «Ζῶ
οὐκέτι ἐγώ, ζητῶ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20) **πού**
ἀκούσαμε στὸν ἀπόστολο. Δὲν ἔχουμε οὔτε ἐ-

γὼ τὴ δύναμι οὔτε σεῖς τὴν ὄρεξι νὰ ἐμβαθύ-
νουμε στὸ πέλαγος πού ἀνοίγει τὸ ῥητὸ αὐτό.

«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζητῶ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Μὰ
τί λέει; Περίεργα, ἀντιφατικὰ πράγματα. Λέει
ὁ Παῦλος ὅτι «Δὲν ζῶ πιά». Μὰ πέθανε; Τὴν ὥ-
ρα πού τὰ ἔγραφε αὐτά, ζωντανὸς ἦταν· περ-
πατοῦσε, μιλοῦσε, κουβέντιαζε· ὕστερα ἀπὸ
εἴκοσι χρόνια μαρτύρησε. **Πῶς λοιπὸν λέει ὅτι**
πέθανε; τί ἐννοεῖ ὅταν λέει «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ»;

Πέθανε τὸ δικό του θέλημα, τὸ **ἄθλιο** «ἐ-
γώ» του, καὶ τώρα ζοῦσε κάποιον ἄλλο «ἐγώ»,
τὸ «ἐγώ» τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' αὐτὸ πού συνέβαινε στὸν Παῦλο συμ-
βαίνει, ἀγαπητοί μου, καὶ στὸν κάθε ἄνθρωπο.
Ἄν ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας, τί μυστήρια κρύβει!
Εἶνε στιγμὲς πού φτάνετε μέχρι τὸν οὐρανό,
πιάνετε τὰ ἄστρα καὶ γίνεστε ἄγγελοι, ἀλλὰ ἔρ-
χονται καὶ στιγμὲς πού ὁ ἄνθρωπος βουτάει μέ-
σα στὴ βρωμιά. Σὲ κάθε ἄνθρωπο, καὶ στὸν ἀγι-
ώτερο, ὑπάρχουν δύο κόσμοι, ὁ κόσμος τοῦ οὐ-
ρανοῦ κι ὁ κόσμος τοῦ ἅδου, πού συγκρούον-
ται. Τί πάλη γίνεται μέσα στὴν καρδιά! Ὑπάρ-
χουν τὰ ἀνθρώπινα «ἐγώ», τὰ πολυάριθμα ἄ-
γρια «ἐγώ», καὶ ὑπάρχει κ' ἓνα ἄλλο «ἐγώ», τὸ
ἅγιο, τὸ «ἐγώ» τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ Χριστοῦ.

Θὰ σᾶς παρουσιάσω τέσσερα - πέντε **ἄθλια**
«ἐγώ» τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετὰ τὸ ἅγιο «ἐγώ».

● Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸ «ἐγώακι», ὁ ἐγωισμὸς
τῶν παιδιῶν. Ἡ μάνα βέβαια βλέπει τὸ μικρὸ
της, τὸ καμαρώνει καὶ λέει· Θεέ μου, σ' εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὸ ἀγγελουδί πού μοῦ ἔδωσες. Ἄλ-
λὰ ἔρχονται στιγμὲς πού καὶ ἡ πιὸ στοργικὴ
καὶ ὑπομονητικὴ μάνα ἀγανακτεῖ, ὀργίζεται
καὶ πιάνει ῥαβδί, γιὰτὶ ἐκεῖνο τὸ ἀγγελουδά-
κι πεισμώνει, χτυπάει, πέφτει κάτω κι ἀφρίζει·
θέλει νὰ γίνεταὶ τὸ δικό του, νὰ ἐπικρατήσῃ
τὸ «ἐγώ» του μέσ' στὴν οἰκογένεια· νὰ ὑποτά-
ξῃ πατέρα, μάνα, γιαιγιά, τοὺς πάντας. Ὑπο-
χώρησες, μάνα, στὰ πείσματά του; θὰ κλάψῃς

πικρά. Γιατί αυτό το «ἐγώακι» τοῦ παιδιοῦ θὰ μεγαλώση σὰν τὸ δεντρί καὶ θὰ γίνῃ μεγάλο ἄγριο «ἐγώ». Γι' αὐτὸ ποτέ νὰ μὴν ὑποχωροῦν οἱ γονεῖς στὰ πείσματα τῶν παιδιῶν.

● Θέλετε ἄλλο ἄθλιο «ἐγώ»; Εἶνε τὸ «ἐγώ» **τοῦ νέου**. Ὅχι ἐκείνου ποὺ δὲ σηκώνει κεφάλι, μαλλιάζει ἢ καρέκλα καὶ διαβάζει μέρα - νύχτα· ἀλλὰ τὸ «ἐγώ» τοῦ ἄλλου, ποὺ δὲν ἔχει μυαλὸ καὶ καρδιά, ἀλλὰ ἔχει μπράτσα καὶ πόδια καὶ κλωτσάει τὴ μπάλλα, τὸν ἐπευφημοῦν κι ἀπέκτησε φήμη ἀθλητοῦ, καὶ μετὰ δὲν τὸ ἔχει τίποτα νὰ μῆναι σὲ σπίτια καὶ νὰ ἀτιμάζῃ κορίτσια, γιὰ νὰ κἀνῃ τὰ κέφια του.

● Ὅτι ἄλλο ἄθλιο «ἐγώ» εἶνε τὸ «ἐγώ» **τῶν κοριτσιῶν** ἐκείνων ποὺ ἔχουν σηκώσει παντιέρα καὶ θέλουν νὰ γλεντήσουν τὴ ζωὴ τους μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῶν γονέων· ἔχουν κἀνῃ τὸ σπίτι τους ξενοδοχεῖο ὕπνου καὶ φαγητοῦ, καὶ δὲν ἐπιτρέπουν στὴ μάνα καὶ στὸν πατέρα νὰ τὶς ρωτήσουν πότε βγαίνουν, πότε μπαίνουν, τί κάνουν. Καὶ ὑπάρχουν γονεῖς, ἠλίθιοι, ποὺ δὲν ἀσκοῦν τὰ καθήκοντά τους, ἀλλὰ παραιτήθηκαν ἀπὸ τὴ μητρικὴ καὶ πατρικὴ ἐξουσία ἐπάνω στὰ κορίτσια τους.

● Σὰς εἶπα γιὰ τὸ «ἐγώακι» τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὸν ἐγωισμό τοῦ νεαροῦ ἀθλητοῦ, γιὰ τὸν ἐγωισμό τῶν κοριτσιῶν. Θὰ σὰς παρουσιάσω τώρα τὸν ἐγωισμό **τῶν ἀντρῶν**, μερικῶν πατεράδων. Μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶσαι πατέρας. Ἀλλὰ –μὴ μὲ παρεξηγήσετε, δὲν ἀνήκω σὲ κανένα κόμμα, εἶμαι πάνω ἀπὸ κόμματα, ψηφίστε ὅποιον θέλετε– τὸν βλέπετε ἐκεῖνο τὸν πατέρα; Θὰ πάῃ κάτω στὴν πλατεῖα καὶ θὰ φωνάζῃ «δημοκρατία δημοκρατία», ἀλλὰ μέσ' στὸ σπίτι του ἔχει δικτατορία. Ἄθλιε ὑποκριτά! φωνάζεις «δημοκρατία» γιὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ μπαίνεις στὸ σπίτι κ' εἶσαι δικτάτορας χειρότερα ἀπ' τὸ Χίτλερ καὶ τὸ Μουσσολίνι. Ἄν εἶσαι δημοκράτης, νὰ ρωτᾷς τὴ γυναῖκα σου καὶ τοὺς ἄλλους, κι ὄχι νὰ ἐπιβάλλῃς καθεστῶς ἀπολυταρχικὸ καὶ νὰ ζητᾷς νὰ ὑποκύψουν οἱ πάντες. Ὁ πατέρας πρέπει νὰ διοικῇ ὄχι ὅπως θέλει συντρίβοντας τὶς θελήσεις ὅλων τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μὲ σύνεσι καὶ σοφία, μὲ πνεῦμα Χριστοῦ καὶ Εὐαγγελίου.

● Καὶ τώρα τὸ χειρότερο «ἐγώ». Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε τὸ «ἐγώ» **τῶν κακῶν γυναικῶν**. Θὰ λυπήσω καὶ θὰ πικράνω. Δὲν μιλῶ γιὰ τὶς σεμνὲς γυναῖκες, γιὰ τὶς μανάδες ποὺ μᾶς ἀνέθρεψαν καὶ τοὺς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη, γιὰ τὶς ἄγιες μάρτυρες ποὺ πέφτω καὶ τὶς προσκυνῶ· μιλῶ γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, ἐκεῖνες ποὺ χωρίζουν ἀντρόγυνα, ποὺ δὲν ξέρουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ὀργιάζουν στὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς. Αὐτὲς εἶνε χειρότερες κι ἀπὸ τὸ διάβο-

λο ἀκόμα· αὐτὲς διέλυσαν οἰκογένειες, κατέστρεψαν βασιλεία ὀλόκληρα.

* * *

Ἀδελφία μου, σὰς παρουσίασα ὠρισμένα ἀπὸ τὰ ὀλέθρια ἀνθρώπινα «ἐγώ». Εἶχε δίκιο ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ ποὺ ἔλεγε· Ἐλάτε ν' ἀνοίξουμε ἓνα λάκκο, νὰ θάψουμε τὸν ἐγωισμό μας· **νὰ πεθάνουν τὰ πάθη**, γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάδα· ἐὰν δὲν πεθάνῃ τὸ «ἐγώ», τὸ ὑπερήφανο αὐτὸ «ἐγώ», δὲν θὰ δοῦμε καλὲς ἡμέρες.

Γι' αὐτὸ ἔχει βάθος ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου «*Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*». Δηλαδή, δὲν ζῆ πιά ὁ Παῦλος, ποὺ προτοῦ νὰ πιστέψῃ ἦταν μαῦρος σὰν τὸ κοράκι, ἄγριος σὰν τὸ λύκο, βλαστημοῦσε, ἔπιανε τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς ἔδενε, ἤθελε νὰ σβῆσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ ἀμαρτωλὸ «ἐγώ» του τὸ ἔσβησε, καὶ στὴ θέσι του φύτεψε ἓνα ἄλλο «ἐγώ», τὸ «ἐγώ» τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τότε πιά σκεπτόταν πολὺ διαφορετικὰ. Δὲ ζοῦσε μέσα του ὁ δῶκτης καὶ ὁ βλάσφημος· ζοῦσε ὁ ἅγιος Παῦλος, **ζοῦσε μέσα του ὁ Χριστός**.

Ὅλα αὐτὰ τὰ «ἐγώ» ποὺ σὰς εἶπα ξέρετε πῶς τὰ λέει ὁ Παῦλος; «*παλαιὸς ἄνθρωπος*» (Ῥωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9). Αὐτὸς ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος πέθανε στὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ ζοῦσε πλέον μέσα του ὁ Χριστός. **Τί θὰ πῆ νὰ ζῆ μέσα σου ὁ Χριστός;** Εἶνε σὰν νὰ πνέῃ ἀεράκι δροσερὸ τὸν Ἰούλιο - Αὐγουστο, σὰν νὰ πίνῃς νερὸ κρυστάλλινο, σὰν νὰ ζῆς στὸ δάσος καὶ ν' ἀκοῦς τ' ἀηδόνια. Τὸ νὰ ζῆς καὶ νὰ ἐνεργῆς μὲ τὸ Χριστὸ καὶ σὰν τὸ Χριστὸ εἶνε παράδεισος.

«*Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*»· τὸ εἶπε ὁ Παῦλος, ἀλλ' **ἀπὸ μᾶς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ**· γιὰτὶ μέσα μας ζῆ κάτι ἄλλο· ζῆ τὸ κτήνος, δὲν ζῆ ὁ ἄγγελος.

Ἐξετάστε βαθεῖα τὸν ἑαυτὸ σας, κάντε δικαστήριο, καθίστε τον στὸ σκαμνί· καὶ θὰ δεῖτε ὅτι **μέσα μας δὲν ζῆ ὁ ἄγγελος, ζῆ τὸ κτήνος**, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. «*Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος*», τὸ ἄθλιο «ἐγώ», εἶνε καὶ γουρούνι καὶ λύκος καὶ ἀλεποῦ καὶ τίγρις· θηρίο, τὸ ἀγριώτερο ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμος. Αὐτὸ τὸ ἐγώ πρέπει νὰ πολεμήσουμε. Νὰ ἡ ἀγία ἐπανάστασις ποὺ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο.

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ, νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ **νὰ χτυπήσουμε κατὰκέφαλα τὸ «ἐγώ»**, τὰ «ἐγώ», τὰ ἑλληνικὰ «ἐγώ»· καὶ νὰ προσπαθήσουμε ὅλοι νὰ τὰ ὑποτάξουμε, ὥστε νὰ φτάσουμε σὲ σημεῖο νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς, ὁ καθένας μας· «*Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*»· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**